

Arrest

nr. 158 797 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 11 september 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 24 juli 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 februari 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 30 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 3 september 2012, bij arrest met nummer 86 758, weigert ook de Raad aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 september 2012 wordt een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

1.2 Op 8 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3 Op 24 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 18 augustus 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.01.2015 werd ingediend door:

*B(...), A(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Burkina Faso (...)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 17.02.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 05.09.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.09.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 1 jaar en 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij zijn land van herkomst is moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven en dat, omwille van de brutale staatsgreep die er onlangs gepleegd werd, zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land van herkomst is moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven en dat, omwille van de brutale staatsgreep die er onlangs gepleegd werd, zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Burkina Faso geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Burkina Faso afkomstig te zijn en hij dus geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Verder beweert betrokkene dat zijn zus in België woont en de Belgische nationaliteit heeft. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Ook stelt betrokkene dat het voor hem niet mogelijk is om een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Burkina Faso. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens zijn asielaanvraag heeft verklaard dat hij in Burkina Faso traditioneel is gehuwd met een zekere O(...) F(...), geboren op (...), en een kind heeft, B(...) M(...) S(...), geboren op (...). Betrokkene toont niet aan dat hij niet bij zijn gezin zou kunnen verblijven. Bijgevolg kan de bewering dat het voor betrokkene niet mogelijk is om een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Burkina Faso niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed heeft gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2011 in België, spreekt perfect Frans en kan zich uitdrukken in het Nederlands, is werkwilgig en heeft een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.4 Op 24 juli 2015 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 18 augustus 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) De heer,

Naam, voornaam:	B(...), A(...)
geboortedatum:	(...)
geboorteplaats:	(...)
Nationaliteit:	Burkina Faso

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.09.2012. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – een exceptie van gebrek aan belang op, daar de gemachtigde overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van zulke beslissing.

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2.2 De Raad wijst erop dat *in casu* geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116 003). In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Zodoende dient de gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook zelf erkent dat de gemachtigde op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven indien dit bevel een schending van hogere rechtsnormen zou impliceren. Verder zal in voorkomend geval ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden genomen (waarbij dan bovendien rekening dient te worden gehouden met het bepaalde in artikel 74/16 van de vreemdelingenwet). Daarnaast zal de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Bovendien heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (*cf.* RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Zodoende dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, niet kan worden aangenomen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De verzoekende partij heeft dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie van de verwerende partij dient aldus te worden verworpen.

2.3 Het beroep tot nietigverklaring is in zijn geheel ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van *“de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*. Tevens voert zij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 08.01.2015 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen: (...)

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Burkina Faso om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, in alle veiligheid, samen met zijn zus en neven.

Da hij destijds zijn andere familieleden in de steek heeft gelaten en zichzelf in veiligheid heeft gebracht.

Hij heeft dus niets of niemand in Burkina Faso, een land waar hij bovendien slechts als minderjarige heeft verbleven. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?! Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?! Hier wordt hij volledig ondersteund door zijn familie.

Hij wenst op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie en het feit dat zijn familieleden verblijfsrecht hebben in België verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

2. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 17.02.2011 in België asiel aan. Deze procedure werd op 05.09.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.09.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure- namelijk iets minder dan 1 jaar en 7 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen redenen kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, het feit dat zijn familie verblijfsrecht heeft in België, zijn werkbereidheid en het feit dat hij in het verleden gewerkt heeft, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

3. Betrokkene beweert dat hij zijn land van herkomst is moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven en dat, omwille van de brutale staatsgreep die er onlangs gepleegd werd, zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land van herkomst is moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven en dat, omwille van de brutale staatsgreep die er onlangs gepleegd werd, zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al meer dan vier jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Burkina Faso nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeker wel degelijk elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Burkina Faso te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Men levert nu een bevel af dus dient men dit aan de hand van de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren.

Dat het laatste onderzoek van meer dan drie jaar geleden dateert... Dit is echter achterhaald.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

4. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Burkina Faso een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Burkina Faso nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Burkina Faso nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Burkinese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al meer dan vier jaar niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Bovendien is verzoeker naar België gevlucht om zijn leven in veiligheid te brengen.

Hij heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst waar hij terecht kan en zal in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Burkina Faso, als hij daar al jaren niet meer geweest is en vreest voor zijn leven??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

5. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Burkina Faso geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Burkina Faso afkomstig te zijn en hij dus geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Tot op heden levert Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies af (zie bijlage).

Het is dan onredelijk van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Men stelt langs de ene kant dat verzoeker zijn beweringen dient te staven en weigert langs de andere kant rekening te houden met de stukken die verzoeker voegt.

Het mag duidelijk zijn dat als de veiligheidssituatie problematisch is voor toeristen, dit eveneens zo is voor lokale bevolking.

Het is dan ook flagrant onredelijk van verwerende partij om geen, minstens onvoldoende rekening te houden met de stukken die verzoeker voegt bij zijn aanvraag.

6. Verder beweert betrokkene dat zijn zus in België woont en de Belgische nationaliteit heeft. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien, wat betreft de vermeende schending van art 8 EVRM kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8. (Raad van State, arrest nr 135.236 van 22.09.2004)

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de motivering die verwerende partij hanteert, geenszins aanvaardbaar is.

Zo stelt men dat verzoeker 'zou beweren' dat zijn zus in België woont. Dit is geenszins het geval! Verzoeker staaft dit met stukken! (Zoals bovendien erkend werd door verwerende partij)

Verzoeker voegde de volgende stukken bij zijn aanvraag tot regularisatie:

- 1. Kopie identiteitskaart van verzoeker*
- 2. Kopie identiteitskaarten familie van verzoeker*
- 3. Loonfiches zus van verzoeker*
- 4. Reisadvies BuZa*

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker geenszins slechts 'beweert' dat zijn zus legaal in België verblijft. Hij heeft dit gestaafd met verschillende stukken! (Gelieve stuk 2 en 3 in de bijlage terug te willen vinden)

Dat het dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om geen rekening te houden met de stukken die verzoeker voegt en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Verzoeker begrijpt bovendien niet hoe verwerende partij kan stellen dat de familieband van verzoeker en zijn zus niet vaststaat.

Dat uit het administratief dossier wel degelijk de identiteit van verzoeker en zijn zus blijkt!

Dat deze stukken reeds in het administratief dossier van verzoeker zaten, en dat er bijgevolg helemaal geen sprake kan zijn van verwarring omtrent de afstamming van zijn zus.

Dat dit een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Men heeft bovendien op geen enkel moment enige actie ondernomen om de afstamming van verzoeker echt te onderzoeken. Verzoeker hoopte dat verwerende partij hen minstens zou uitnodigen om een DNA-test te ondergaan, zodat hij zijn afstamming kan bewijzen indien hieromtrent twijfel bestond.

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt door in het ene dossier cliënten de mogelijkheid te geven hun dossier aan te vullen met bijkomende informatie en verzoeker die kans niet te geven.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk6)

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de afstamming van verzoeker te bekomen!

Het lijkt wel alsof verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet eens bekeken heeft.

Zo maakt men slechts melding van het feit dat zijn zus in België verblijft. Zijn neven hebben echter ook de Belgische nationaliteit!

Verzoeker voegde hun identiteitskaarten eveneens. Doch, uit de bestreden beslissing is echter op geen enkele manier af te leiden dat verwerende partij deze nog maar heeft bekeken.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden omwille van een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verzoeker en zijn familie vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Het is bijgevolg onzorgvuldig van DVZ om te stellen dat een eventuele terugkeer naar het Burkina Faso "enkel een tijdelijke scheiding" met zich zou meebrengen!

Verzoeker wordt zo immers van zijn familieleden gescheiden.

Indien verzoeker wordt geacht terug te keren naar Burkina Faso, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

Dat verwerende partij het dossier van verzoeker dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Burkina Faso zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoeker dient terug te keren naar haar Burkina Faso, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoeker, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt: (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Burkina Faso onmogelijk maken!

De enige familie die verzoeker nog heeft, verblijft legaal in België, zij werken en staan in voor het onderhoud van verzoeker.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Burkina Faso, hij verplicht zou zijn om zijn familie achter te laten. Dit is onmogelijk, aangezien verzoeker geen onderkomen meer heeft in Burkino Faso, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoeker!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt! Het is hemeltergend dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de relatie die verzoeker al geruime tijd met zijn familie heeft, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden.

Zelfs indien er sprake zou zijn van een "eventueel tijdelijke verwijdering", wat misschien niet het geval is, dient men er rekening mee te houden dat deze "tijdelijke verwijdering" niet te verantwoorden is. Ook een tijdelijke verwijdering maakt een ernstige schending uit van het familieleven van verzoeker, daar niemand hiermee gebaat is! Hier kan hij terecht bij zijn familie en heeft hij een onderkomen.

Indien hij dient terug te keren, heeft hij niets of niemand meer waar hij zou terechtkunnen voor een veilig onderkomen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf en zou hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen!

Het familieleven van verzoeker, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoeker van mening is dat hij dit wel degelijk aantoonde in zijn verzoekschrift en de gevoegde stukken.

De enige manier voor deze familie om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

In Burkina Faso zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker.

Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin.

7. Ook stelt betrokkene dat het voor hem niet mogelijk is om een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Burkina Faso. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens zijn asielaanvraag heeft verklaard dat hij in Burkina Faso traditioneel is gehuwd met een zekere Ouedraogo Fatoumata, geboren op 01.09.1985, en dat hij een kind heeft, Bande Mohamed Salim, geboren op 16.06.2010. Betrokkene toont niet aan dat hij niet bij zijn gezin zou kunnen verblijven. Bijgevolg kan de bewering dat het voor betrokkene niet mogelijk is om een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Burkina Faso niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker wenst op te merken dat hij inderdaad traditioneel gehuwd was en een kind heeft. Doch, sinds 2010 verblijft hij op Belgisch grondgebied.

Hij heeft reeds meer dan vijf jaar geen contact meer met mevrouw Ouedraogo en weet niet waar zij verblijft.

Zoals verzoeker bovendien verklaarde (en verwerende partij bevestigt), was verzoeker traditioneel getrouwd. Hij kan hieruit geen rechten putten en is niet in de mogelijkheid een leven op te bouwen met een vrouw, die hij al vijf jaar niet meer gezien heeft en waarvan hij niet weet waar ze verblijft.

Verwerende partij weigert rekening te houden met het geheel van elementen en stelt gemakshalve dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij niet bij zijn gezin zou kunnen verblijven.

Verzoeker kan niet meer bij eventuele familie, vrienden of kennissen terecht en kan dit onmogelijk staven.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten dat iets niet bestaat of iets er niet is.

Dat er van verzoeker geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Dat van verzoeker geen negatief bewijs kan verwacht worden! Het is immers onmogelijk voor hem om bewijzen aan te brengen van iets dat er niet is.

Verzoeker heeft geen banden meer in Burkina Faso.

Immers, verzoeker is al vijf jaar niet meer in Burkina Faso geweest.

Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na een afwezigheid van vijf jaar zich tot andere personen zou richten voor financiële steun.

Ten onrechte stelt men dat het geenszins vergeleken kan worden met zijn relaties in zijn land van herkomst. Verzoeker leeft immers niet meer in zijn land van herkomst, hij heeft hier een leven opgebouwd!

8. De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2011 in België, spreekt perfect Frans en kan zich uitdrukken in het Nederlands, is werkwilbig en heeft een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober

2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769) Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissingen is om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing. Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al meer dan vier jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissingen dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

3.1.2 Daar waar de verzoekende partij in reactie op de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat "de aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure (...)" opmerkt dat er een belangenafweging dient gemaakt te worden, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat aan te geven op grond van welke wettelijke bepaling of beginsel zij van oordeel is dat dergelijke belangenafweging zich opdringt. Met betrekking tot het rechtszekerheidsbeginsel dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de schending van voormeld beginsel opwerpt aan het eind van de uiteenzetting van haar eerste middel, maar nalaat concreet aan te geven op welke wijze zij dit beginsel in haar geval geschonden acht. In deze mate is het eerste middel niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde de formele motiveringsplicht schendt waar hij in de eerste bestreden beslissing stelt dat "(d)e overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2011 in België, spreekt perfect Frans en kan zich uitdrukken in het Nederlands, is werkwilgig en heeft een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd)" niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat deze elementen tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet worden behandeld. Zij voert aan dat hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid waarom haar langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen. Zij is bovendien van mening dat de gemachtigde haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard zonder rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen van haar dossier, en voert in dit verband de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat voormelde elementen “*tot de gegrondheid (behoren) en (...) in deze fase niet behandeld (worden)*”, en dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk naar deze motivering verwijst, zodat ze niet kan voorhouden dat omtrent deze elementen niet gemotiveerd zou zijn.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt tevens dat zij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel ook bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van voormeld artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de gemachtigde onder meer geoordeeld dat de in de aanvraag aangevoerde elementen van integratie en langdurig verblijf niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat zij dus geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van voormeld artikel 9bis. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij – door louter het tegendeel te beweren, maar niet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis – geen afbreuk doet aan deze motivering. De gemachtigde beschikt immers over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Met haar betoog, waarin zij meent dat elementen van integratie en langdurig verblijf juist wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat haar integratie en langdurig verblijf niet verantwoorden dat zij haar aanvraag niet zou kunnen indienen via de Belgische of diplomatieke consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis. De Raad benadrukt in dit verband nog dat de gemachtigde in het betrokken onderdeel van de motivering van de eerste bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223 en RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet dat deze verwijzing onjuist of irrelevant zou zijn. Betreffende het argument van de verzoekende partij als zou de redenering van de gemachtigde toelaten alle aanvragen te weigeren en als zou *“de kortste weg naar de beslissingen (...) om met dit alles geen rekening te moeten houden”* een onontvankelijkheidsbeslissing is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij overgaat tot een veralgemening die niet in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen. De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat haar lokale verankering en integratie niet worden betwist en dat de gemachtigde integendeel bevestigt dat deze elementen gestaafd werden met verschillende stukken. Zulks kan uit de eerste bestreden beslissing geenszins worden afgeleid. De gemachtigde stelt slechts vast dat deze elementen door de verzoekende partij worden aangehaald en geeft uitdrukkelijk aan dat ze tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet worden behandeld. De verzoekende partij zet niet uiteen, en de Raad ziet niet in, op welke manier uit deze vaststelling zou kunnen of moeten blijken dat de gemachtigde eventuele stukken die door de verzoekende partij ter staving van deze elementen werden voorgelegd, aan een inhoudelijk onderzoek zou hebben onderworpen.

De verzoekende partij geeft verder niet concreet aan op welke andere elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan en omtrent welke elementen niet afdoende en niet met kennis van alle relevante gegevens zou zijn gemotiveerd. Bovendien geeft zij met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn of dat een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zou voorliggen.

In de mate dat de verzoekende partij met het hoger weergegeven betoog tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Nu hoger is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen in haar dossier, kan ook de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden weerhouden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de in de aanvraag aangevoerde elementen aangaande haar langdurig verblijf en integratie tot de gegrondheid behoren en geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van voormeld artikel 9bis.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij tevens aan dat het een buitengewone omstandigheid uitmaakt dat artikel 3 van het EVRM – dat bepaalt dat *“niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – zou worden geschonden wanneer zij zou moeten terugkeren naar Burkina Faso. Zij verwijst in dit verband naar de beschermingsplicht van elke staat ten opzichte van mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Zij werpt verder op dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Burkina Faso nog steeds levensgevaarlijk is, dat het niet ter discussie staat dat de huidige situatie er nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat het onverantwoord is om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog geen afbreuk doet aan het oordeel van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij, om de bescherming te kunnen genieten van voormeld artikel 3, haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs, nu een loutere bewering niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op dit artikel, en dat de uiteenzetting in haar aanvraag op dit punt niet verdergaat dan een algemene bewering die niet wordt toegepast op de eigen situatie. Waar de verzoekende partij opwerpt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren, dat zij schrik heeft om terug te keren en dat zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zal terechtkomen, merkt de Raad op dat zij deze beweringen niet staft aan de hand van concrete elementen waarvan zij (een begin van) bewijs aanbrengt. Ook met haar loutere bewering dat zij in haar land van herkomst bij niemand terechtkan en er niet meer over een verblijfplaats beschikt, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan voormeld oordeel van de gemachtigde. De verzoekende partij zet bovendien niet uiteen op welke wijze uit het gegeven dat zij al meer dan vier jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest zonder meer zou kunnen worden afgeleid dat zij daar nergens of bij niemand terecht zou kunnen, derwijze dat haar situatie zou neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel 3. De verzoekende partij gaat verder niet inhoudelijk in op de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat het in de aanvraag geciteerde reisadvies voor Burkina Faso algemeen van aard is en niet wordt toegepast op haar eigen situatie. Door louter te stellen dat *“het (...) duidelijk (mag) zijn dat als de veiligheidssituatie problematisch is voor toeristen, dit eveneens zo is voor lokale bevolking”*, beperkt de verzoekende partij zich tot een blote bewering die geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde dat het betrokken advies geldt voor toeristische reizen en *“bijgevolg niet van toepassing (is) op betrokkene aangezien hij verklaart van Burkina Faso afkomstig te zijn en hij dus geen toerist is”*. Zodoende maakt zij niet aannemelijk dat het *“flagrant onredelijk”* zou zijn van de gemachtigde om onvoldoende rekening te houden met voormeld reisadvies. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar *“wijdverspreid(e) en toegankelijk(e)”* mediaberichtgeving waaruit zou moeten blijken dat de situatie in Burkina Faso niet onder controle is, dient te worden vastgesteld dat zij zich in haar aanvraag niet op mediaberichtgeving beroepen heeft, doch slechts op de voormelde algemene beweringen en het voormeld reisadvies, zodat zij de gemachtigde niet kan verwijten ook slechts op deze elementen te hebben geantwoord. Bovendien kan nogmaals worden benadrukt dat het aan de verzoekende partij en niet aan de gemachtigde is om de elementen naar voren te brengen op grond waarvan de verzoekende partij meent dat zij haar aanvraag in België in plaats van in Burkina Faso kan indienen. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij niet *in concreto* kan aantonen dat haar leven in gevaar is indien zij zou terugkeren, dat zij al meer dan vier jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest en alleen maar kan afgaan op de mediaberichtgeving om haar gegronde vrees te kunnen staven, kan slechts worden vastgesteld dat, zoals hoger reeds gesteld, de verzoekende partij hoe dan ook heeft nagelaten

zich in haar aanvraag van 8 januari 2015 op zulke berichtgeving te beroepen (en zij dit overigens nog steeds nalaat te doen in het thans voorliggend verzoekschrift).

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij in dit verband opwerpt dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om in de aanvraag om machtiging tot verblijf die elementen aan te voeren die volgens haar een terugkeer problematisch maken in het licht van artikel 3 van het EVRM. Indien zij nalaat te concretiseren op welke wijze zij bij terugkeer persoonlijk dreigt getroffen te worden door de situatie in haar land van herkomst en geen bewijzen voorlegt die haar beweringen staven, kan zij de gemachtigde niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden in zijn onderzoek. Zij toont bovendien niet aan dat zij niet in de gelegenheid zou zijn geweest om bij haar aanvraag die elementen aan te voeren die volgens haar een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de mate dat de verzoekende partij met bovenstaande kritiek eveneens de tweede bestreden beslissing aanvecht, waar zij stelt dat *“(m)en (...) nu een bevel af(lever) dus (...) men dit aan de hand van de huidige situatie (dient) te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren”*, kan zij evenmin worden gevolgd. Uit het bovenstaande is immers gebleken dat de verzoekende partij met betrekking tot de eerste bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt, terwijl in deze beslissing precies werd nagegaan of de verzoekende partij buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag niet in haar land van herkomst indient en terwijl de verzoekende partij zich in haar aanvraag ook uitdrukkelijk op artikel 3 van het EVRM heeft beroepen. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 8 januari 2015 en beide *in casu* bestreden beslissingen genomen werden op 24 juli 2015, zodat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist, daar waar zij aangeeft *“(d)at het laatste onderzoek van meer dan drie jaar geleden dateert...”*.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In antwoord op de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM oordeelt de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij de door haar ingeroepen familieband met haar zus niet bewijst. Door alleen maar een identiteitskaart voor te leggen van de persoon waarop zij zich beroept, bewijst de verzoekende partij volgens de gemachtigde niet haar verwantschap met die persoon. Bovendien is de gemachtigde van oordeel dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren zou geen breuk betekenen van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, en geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen. Ook het argument dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Burkina Faso wordt door de gemachtigde niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zij zou immers tijdens haar asielaanvraag hebben verklaard in Burkina Faso traditioneel gehuwd te zijn met een zekere O(...) F(...) en een kind, B(...) M(...) S(...), te hebben, en thans niet aantonen dat zij niet bij haar gezin zou kunnen verblijven.

Voormeld artikel 8 omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13

februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van een privéleven dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, waar zij in haar verzoekschrift behalve haar recht op een gezinsleven ook dat op een privéleven geschonden acht, zich in haar aanvraag van 8 januari 2015 in het kader van artikel 8 van het EVRM uitsluitend beroept op een gezinsleven in België, en meer bepaald met haar zus, met wie zij stelt samen te wonen en een familie te vormen. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het thans voorliggend verzoekschrift slechts verwijst naar het respect voor het privéleven daar waar zij aangeeft wat artikel 8 van het EVRM inhoudt, maar dat zij vervolgens nergens melding maakt van enig privéleven en zodoende ook geen elementen aanbrengt die volgens haar op het bestaan van een privéleven duiden. In haar uiteenzetting aangaande voormeld artikel 8 beperkt zij zich immers tot een verwijzing naar een aantal (vermeende) familieleden in België. De verzoekende partij geeft ook niet aan op welke manier uit deze verwijzing naar familieleden het eventuele bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen worden afgeleid. Zodoende wordt verder slechts ingegaan op het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij ontkent in haar verzoekschrift dat ze slechts zou hebben beweerd dat haar zus in België woont en voert aan dat ze dit heeft gestaafd met stukken die werden gevoegd bij haar aanvraag, waaronder kopieën van de identiteitskaarten van haar vermeende familieleden. Zij is van mening dat er geen verwarring kan zijn omtrent de afstamming van haar zus, aangezien uit het administratief dossier zowel haar identiteit als die van haar zus zou blijken. Zij voert in dit verband een schending aan van “*het motiveringsbeginself*” en van het zorgvuldigheidsbeginself. De verzoekende partij verwijt de gemachtigde bovendien dat deze op geen enkel moment enige actie heeft ondernomen om haar afstamming “*echt te onderzoeken*” (zoals door middel van een DNA-test). Zij acht het gelijkheidsbeginself geschonden in de mate dat in andere dossiers de mogelijkheid zou worden geboden om bijkomende informatie te verschaffen en zij die kans niet zou hebben gekregen. Dat de gemachtigde heeft nagelaten bijkomende informatie op te vragen, getuigt volgens de verzoekende partij van “*een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de afstamming van verzoeker te bekomen*”. Zij stelt dat ze ook de identiteitskaarten van haar neven voegde, maar dat uit de (eerste) bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde deze nog maar heeft bekeken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij inhoudelijk niet ingaat op het punt van de gemachtigde dat zij louter door het voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop zij zich beroept haar verwantschap met deze persoon niet bewijst. Door slechts voor te houden dat haar verwantschap met de persoon van wie zij de identiteitskaart voegt, vaststaat op basis van deze identiteitskaart (of op basis van loonfiches op naam van deze persoon), doet zij geenszins afbreuk aan de stelling van de gemachtigde dat dit niet zo is. De Raad wijst erop dat de bewijslast aangaande de familieband rust op degene die er zich op beroept en stelt vast dat de verzoekende partij niet aangeeft op welke grond zij meent de rechtmatige verwachting te koesteren door de gemachtigde te worden uitgenodigd om haar dossier aan te vullen met bijkomende informatie dienaangaande, indien deze gemachtigde vaststelt dat de voorgelegde stukken de ingeroepen familieband niet bewijzen. Er kan niet dienstig worden verwezen naar het in bijlage bij het verzoekschrift gevoegde verzoek om bijkomende informatie, waaruit immers blijkt dat dit kadert in de opdracht “*een medisch advies te verlenen naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van (de vreemdelingenwet)*”, advies dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Zodoende maakt de verzoekende partij een

schending van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk. Daar waar de verzoekende partij stelt dat het lijkt alsof de gemachtigde haar aanvraag niet eens bekeken heeft, dat men zo slechts melding maakt van het feit dat haar zus in België verblijft, maar dat haar neven ook de Belgische nationaliteit hebben, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij in haar aanvraag ook slechts heeft aangegeven met haar zus, met wie zij samenwoont, een familie te vormen, en dat haar zus voor haar zorgt en hun gezin niet uit elkaar mag worden gehaald. Zij verwijst in het betrokken onderdeel van de aanvraag weliswaar nog naar nichtjes die de Belgische nationaliteit zouden hebben, maar gaat hierop niet verder in. In het thans voorliggend verzoekschrift maakt de verzoekende partij hoe dan ook geen melding van deze vermeende nichtjes. Van neven die de Belgische nationaliteit zouden hebben, maakt zij vervolgens slechts voor het eerst in het verzoekschrift melding. Noch uit de in de aanvraag om machtiging tot verblijf opgenomen uiteenzetting noch uit de bij deze aanvraag gevoegde stukken blijkt dat sprake is van Belgische neven. In de inventaris is slechts algemeen sprake van “*Kopie identiteitskaarten familie van verzoeker*” en ook op de stukken zelf wordt zelfs niet aangeduid om welke familieleden het zou moeten gaan. Zodoende kan de verzoekende partij de gemachtigde niet verwijten niet gemotiveerd te hebben over de vermeende neven met de Belgische nationaliteit. Gezien hoger reeds werd vastgesteld dat de gemachtigde ook uitdrukkelijk is ingegaan op het aangebrachte element aangaande de zus van de verzoekende partij (en de verschillende andere als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen), kan de verzoekende niet voorhouden dat de gemachtigde haar aanvraag niet eens zou bekeken hebben.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in dit verband niet aannemelijk.

Gezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde dat zij de ingeroepen familiebanden niet bewijst, maakt zij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en zodoende ook een schending van voormeld artikel 8 niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij haar betoog tevens betreft op de overige motieven van de bestreden beslissing die op artikel 8 van het EVRM betrekking hebben, dient erop gewezen te worden dat de vaststelling in het eerste motief dat de verzoekende partij de familieband met haar zus niet bewijst, volstaat reeds om het oordeel van de gemachtigde dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden beschouwd als buitengewone omstandigheid te schragen, aangezien uit voormeld motief voortvloeit dat de verzoekende partij zich niet op de bescherming van dit artikel kan beroepen. Zodoende zijn de overige motieven met betrekking tot voormeld artikel 8 – die ingeleid worden met het woord “(b)ovendien” – overtollig geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen deze overtollige motieven kan de wettigheid van het onderdeel van de motivering dat betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder dient te worden ingegaan.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ingaat op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de mogelijkheid tot het leiden van een gezinsleven in Burkina Faso. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, in het onderdeel met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, zeer algemeen heeft gesteld dat het voor haar niet mogelijk is in Burkina Faso een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl zij in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt. Er dient echter te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat de verzoekende partij, die tijdens haar asielaanvraag heeft verklaard in Burkina Faso traditioneel te zijn gehuwd met een zekere O(...) F(...) en daar een kind te hebben, B(...) M(...) S(...), niet aantoonde dat zij niet bij haar gezin zou kunnen verblijven, en dat de bewering dat het voor haar niet mogelijk is om een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Burkina Faso bijgevolg niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij gaat in haar thans voorliggend verzoekschrift in op deze motivering, maar hierbij dient te worden vastgesteld dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelfs geen melding van de betrokken personen heeft gemaakt en dat zij niet voor het eerst in haar verzoekschrift dienstig kan betwisten dat zij met de betrokken personen geen gezinsleven zou kunnen leiden. Tevens kan zij niet voor het eerst dienstig aanvoeren dat zij niet meer bij eventuele familie, vrienden of kennissen terecht kan en dit onmogelijk kan staven. Zodoende is ook haar betoog aangaande de onmogelijkheid een negatief bewijs te leveren niet dienstig. Ook wordt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert, in de eerste bestreden beslissing nergens gesteld dat “*het*” geenszins vergeleken kan worden met haar relaties in het land van herkomst.

Waar het hoger weergegeven betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM in eerste instantie gericht lijkt te zijn tegen de eerste bestreden beslissing, beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, kan niet worden uitgesloten dat hiermee ook de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt geviséerd. Nu hoger is gebleken dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de gemachtigde met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België en het leiden van een effectief gezinsleven in het land van herkomst, kan zij evenmin voorhouden dat de tweede bestreden beslissing voormeld artikel 8 schendt.

Het betoog van de verzoekende partij dat sprake is van een ongeoorloofde inmenging in haar vermeende gezins- en familielevens is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij, waar zij in haar verzoekschrift opwerpt dat de door haar gevoegde identiteitsstukken ervoor zorgen dat haar aanvraag onvankelijk verklaard diende te worden, wenst aan te voeren dat het voor de ontvankelijkheid van haar aanvraag zou volstaan dat zij over een identiteitsdocument beschikt, kan zij niet worden gevolgd. De duidelijke tekst van voormeld artikel 9bis laat er immers geen twijfel over bestaan dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dit artikel ingediend door een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt slechts onvankelijk is indien daarenboven buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3.2 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, en – in de mate dat het eerste middel tevens betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing – van de tweede bestreden beslissing.

3.3.1 In een tweede middel, uitdrukkelijk gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij een gebrek aan afdoende motivering aan.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging

van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

3.3.2 De tweede bestreden werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Hierbij wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd omdat ook de beslissing in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt vernietigd, en dat hieruit tevens een schending van de motiveringsverplichting zou kunnen afgeleid worden, wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing niet vernietigd wordt, zodat het betoog van de verzoekende partij in dit verband hoe dan ook niet ter zake doet.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd, aangezien nergens vermeld wordt dat deze beslissing het gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag en nergens sprake is *“van de motivering van de weigering tot regularisatie”*, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij de in de tweede bestreden beslissing opgenomen motivering niet betwist en dat deze door de gemachtigde gemaakte vaststelling, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, volstaat om de tweede bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij laat bovendien na aan te geven op grond waarvan zij meent dat de gemachtigde in het bevel om het grondgebied te verlaten ook een verwijzing naar de (weigering van de) aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had moeten opnemen.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE